Repertoriumnummer
2025 / 4077
Kamer
Kort Geding (KGDI)
Datum van uitspraak
8 april 2025
Rolnummer
A.R. 25/473/A
IB.1

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☑ Verzoekschrift/dagvaarding na 31.01.2019

☐ Aan te bieden voor registratie

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Beschikking

Kort Geding

IN DE ZAAK VAN:

BESCHERM BOMEN EN NATUUR V.Z.W., met zetel te 9310 Brugge, Engelendalelaan 52, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0733.849.243;

Eiseres, bijgestaan door mr. Marleen Ryelandt, advocaat te 8200 Brugge, Gistelse Steenweg 472 (ref.: MR/2022/544);

TEGEN:

VLAAMSE VERVOERMAATSCHAPPIJ DE LIJN, met maatschappelijke zetel te 2800 Mechelen, Motstraat 20, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0242.069.537;

Verweerster, bijgestaan door mr. Kyoto Van Herrewege en mr. Tobias Burms, advocaten te 1000 Brussel, Havenlaan 86c b113 (ref.: /);

BESLIST DE RECHTBANK ALS VOLGT:

1. Rechtspleging

De rechtbank heeft het dossier van de rechtspleging gezien, in het bijzonder:
- het exploot van dagvaarding betekend op 19.02.2025;
- de (synthese)conclusies voor partijen;
- de overtuigingsstukken van partijen;

De rechtbank heeft op de openbare terechtzitting van 25.03.2025 de partijen gehoord, daarna de debatten gesloten en de zaak in beraad genomen.

De rechtbank heeft toegezien op de naleving van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. Feiten (samenvatting)

Eiseres is een milieuvereniging die onder meer tot doel heeft de bescherming van de natuur en een goede ruimtelijke ordening. Verweerster is de openbare vervoersmaatschappij.

Verweerster heeft op 28.07.2024 van de Vlaams Minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, een omgevingsvergunning bekomen waarbij aan haar onder bepaalde voorwaarden de bouw van een stelplaats en onderhoudscentrum voor bussen en

trams op het terrein gekend als 'Wissenhage' en de heraanleg van de Blaisantvest werd toegelaten.

In het kader van een protestactie tegen de bouw van deze stelplaats zijn de bewuste percelen tijdelijk bezet door actievoerders. Verweerster heeft ingevolge een procedure voor de Vrederechter van het 3e Kanton Gent de machtiging tot ontruiming bekomen. In het kader van, of alleszins navolgend op deze ontruiming, is verweerster overgegaan tot het kappen van bomen, dit om te vermijden dat actievoerders zich opnieuw in de bomen zouden verschansen.

Naar aanleiding van het kappen van de aanwezig bomen (of minstens in deze periode) heeft eiseres een procedure tot nietigverklaring van de Omgevingsvergunning ingeleid voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, en hieraan gekoppeld een procedure tot schorsing van die vergunning bij uiterste hoogdringendheid. Wat dit laatste betreft heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen in een arrest van 18.10.2024 de bestreden beslissing (de Omgevingsvergunning verleend door het Vlaams Gewest dd. 28.07.2024 waarbij aan verweerster onder bepaalde voorwaarden de bouw van een stelplaats en onderhoudscentrum voor bussen en trams 'Wissenhage' en de heraanleg van de Blaisantvest) bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst.

Eiseres houdt evenwel voor dat ondanks deze schorsing, verweerster op het bewuste terrein alsnog werken zou uitvoeren waarvan zij meent dat deze schadelijk zijn voor het milieu. Op 19.02.2025 heeft eiseres hiervoor een milieustakingsvordering ingeleid voor deze rechtbank.

3. Vorderingen

Eiseres vordert aan verweerster verbod op te leggen tot het uitvoeren van elk werk, welke dan ook, beheerswerken of andere niet-vergunningsplichtige werken dan wel bemaling, dan wel voorbereidend werk, dan wel grondwerken, dan wel kappen van bomen of verwijderen van beplanting, verwijderen van gekapte bomen, dan wel om het even welk ander werk op het projectgebied Wondelgemse Meersen, Wissenhage, kadastraal gekend onder Gent, 7e afdeling, Sectie G, met perceelnummers 160, 219, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 265, 273 zolang er niet ten grond werd beslist in de procedure nietigverklaring thans aanhangig voor de Raad voor Vergunningsbetwisting, dit onder verbeurte van een dwangsom van 75.000,00 euro per dag, per inbreuk, vast te stellen door de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder, ook tijdens de zon- en feestdagen, dit vanaf het tussen te komen vonnis, dan wel minstens binnen de 24u na de betekening van het tussen te komen vonnis.

Daarnaast vorderen eisers de veroordeling van verweerder tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 1.920,00 euro, de voorlopige tenuitvoerlegging zonder borgstelling en met verbod tot kantonnement.

Verweerster besluit tot de ongegrondheid van de vordering van eiseres en vordert de veroordeling van eiseres tot betaling van de procedurekosten met inbegrip van een

rechtsplegingsvergoeding van 1.883,72 euro en met vrijstelling van het rolrecht overeenkomstig art. 279/1, 1° *juncto* art. 161, 1bis W.Reg.

In ondergeschikte orde vordert verweerster dat de vordering van eiseres beperkt zou worden en op te leggen dat alle (onderhouds)werken op het terrein gestaakt worden in afwachting van de tussenkomst van het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwisting in de procedure ingesteld door eiseres behoudens:

- Het snoeien van bomen met het oog op de veiligheid, met name: ofwel op vraag van Infrabel omdat zij een risico vormen voor de spoorlijn; ofwel omdat zij onder de hoogspanningslijn gelegen zijn; ofwel omdat zij een risico vormen op het vlak van stabiliteit (vast te stellen door een boomexpert);
- Het snoeien van struiken en bomen met het oog op een goed nabuurschap, buiten het broedseizoen, met name: met het oog op het garanderen van een open zicht voor fietsers of andere weggebruikers; ofwel omwille van overhangende takken of overlast naar buurpercelen;
- Het herstellen van de beschadigde omheining rondom de site en het plaatsen van een nieuwe toegangspoort in vervangen van de oude stukgemaakte poort;
- Gebruikelijke onderhoudswerken aan grachten, zodat er geen wateroverlast op de naastliggende fietspaden ontstaat;
- Het snoeien/vernietigen van de Japanse Duizendknoop op het terrein zonder dat hierbij andere struiken of vegetatie mogen worden aangetast;
- Het aanplanten van nieuwe streekeigen struiken en bomen buiten het broedseizoen in de zones zoals voorzien in de omgevingsvergunningsaanvraag, zodat deze op een natuurlijke manier concurrentie kunnen vormen voor de Japanse Duizendknoop;
- De grondwatersaneringswerken, maar alleen in zoverre deze buiten het broedseizoen gebeuren, zonder het beschadigen van streekeigen vegetatie op het terrein en conform het bodemsaneringsattest gebeuren.

In uiterst ondergeschikte orde vordert verweerster dat de gebeurlijk op te leggen dwangsom beperkt zou worden tot 500,00 euro per dag.

4. Beoordeling

Eiseres vordert de staking van de uitvoering van (alle) werken op de site gekend als 'Wissenhage' waar verweerster de intentie heeft om een nieuwe stelplaats voor bussen en trams te plaatsen. Zij steunt haar milieustakingsvordering onder meer op het gegeven dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen in een arrest van 18.10.2024 de bestreden beslissing (de Omgevingsvergunning verleend door het Vlaams Gewest dd. 28.07.2024 waarbij aan verweerster onder bepaalde voorwaarden de bouw van een stelplaats en onderhoudscentrum voor bussen en trams 'Wissenhage' en de heraanleg van de Blaisantvest werd toegelaten) bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft geschorst. Zij haalt hierbij aan dat de Raad als 'ernstig' beoordeelde dat "*de maatregelen die in de bestreden beslissing*

worden opgelegd niet garanderen dat de vernieling of de beschadiging van de rust- of voortplantingsplaatsen van beschermde soorten worden vermeden of dat de ecologische functionaliteit van de rust- en voortplantingsplaatsen wordt gehandhaafd, zonder dat er sprake is van compenserende maatregelen. Bijgevolg moest op het eerste gezicht een afwijking op basis van artikel 20 Soortenbesluit worden verleend, terwijl een dergelijke afwijking niet voorligt".

Eiseres stelt dat verweerster sinds begin maart 2025 opnieuw werken is beginnen uitvoeren op het terrein. Zo word er met zware voertuigen gereden, worden er grote poelen op het terrein gegraven en worden er grondwatersaneringwerken uitgevoerd waarvoor rubberen slangen met gekleurde vloeistof over het terrein lopen. Ook de stammen van de gerooide bomen worden over het terrein gesleept waardoor er geen nesten gemaakt zouden kunnen worden. Het verwijderen van de Japanse Duizendknoop zou ook met zwaar materiaal gebeuren. Eiseres meent dat er geen noodzaak is bewezen voor de uitvoering van deze werken en dat de aanleg van poelen alleszins een vergunningsplichtige handeling is.

Eiseres verwijst verder naar de aanwezigheid van beschermde soorten op het terrein en stelt hierbij dat er meer beschermde fauna en flora aanwezig zijn dan het project-MER of het addendum project-MER laat blijken. Door de onvolledige inventarisatie van de beschermde soorten, zowel fauna als flora, en door de noodzaak van compenserende maatregelen, waaruit blijkt dat de ecologische functionaliteit van het gebied niet kan worden behouden, wordt volgens eisers de soortentoets geschonden. Hierop aansluitend meent eiseres dat de bodemdeskundige van verweerster (Arcadis) niet onafhankelijk is, en meent evenzeer dat het niet gepast is om de deskundigheid van Prof. dr. Sander Jacobs in vraag te stellen.

Eiseres gaat verder in op de rechtspraak van het Raad voor Vergunningsbetwistingen omtrent het Soortenbesluit en op de waarnemingen van het Instituut Natuur en Bos (Prof. dr. Sander Jacobs) omtrent de aanwezigheid van bepaalde (bedreigde) soorten en van beschermenswaardige veenlagen.

Wat dit laatste punt betreft meent eiseres dat voor de grondwatersanering er mogelijks producten kunnen gebruikt worden die de aanwezige veenlagen aantasten. Zij meent ook dat verweerster niet beschikt over een geldig OVAM-conformiteitsattest en er niet is aangetoond dat deze sanering dringend dient te gebeuren.

Verweerster betwist de aanspraken van eiseres. Zij stelt dat de milieustakingsvordering van eiseres pas kan slagen indien er een kennelijk inbreuk of ernstige dreiging is inzake één of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het milieu, wat volgens haar niet aan de orde is. Verweerster erkent weliswaar dat zij werken uitvoert op het terrein, meer bepaald niet-vergunningsplichtige beheerswerken en grondwatersaneringswerken, doch meent dat deze geen van beide een schending van een wet inzake leefmilieu vormen, noch dat zij schade veroorzaken aan het leefmilieu. Zij stelt dat deze niet-vergunningsplichtige beheerswerken worden uitgevoerd in

lijn met het Soortenbesluit, en dit conform de richtlijnen van erkend milieudeskundige Arcadis. Zij meent dat eiser ook niet het bewijs levert van enige schade aan de natuur.

Wat de beheerswerken betreft stelt verweerster dat zij op 09.10.2024 inderdaad is overgegaan tot het kappen van bomen, doch stelt dat deze kapping is uitgevoerd in het kader van de gedwongen verwijdering van actievoerders op het terrein, waarbij het schorsingsarrest op dat moment nog niet was tussengekomen. Deze werken zijn thans reeds geruime tijd uitgevoerd en werden uitgevoerd overeenkomstig de verleende omgevingsvergunning.

Thans zouden er volgens verweerster op het terrein enkel niet-vergunningsplichtige beheerswerken worden uitgevoerd: het verwijderen van overhangende takken, het bestrijden van de Japanse Duizenknoop, het aanleggen van poeltjes als refugia voor amfibieën, het verwijderen van afval (achtergelaten door bezetters), noodzakelijke snoeiwerken voor het behoud van bestaande bomen en de veiligheid van de achterliggende spoorwegen, en het verwijderen van de reeds gekapte bomen. Verweerster stelt dat zij voor de uitvoering van deze werken een beroep heeft gedaan op het erkend studiebureau en milieudeskundige Arcadis. Ook tijdens de uitvoering van de werken zou er een voortdurende controle zijn op de aanwezigheid van beschermde soorten (doch deze zouden volgens verweerster niet aangetroffen zijn). Deze beheerswerken zouden aldus de fauna en flora op het terrein juist ten goede komen.

Verweerster voert vervolgens een betwisting omtrent het door eiseres voorgelegde rapport van Prof. dr. Sander Jacobs dat beweerdelijk zou uitgaan van het Instituut Natuur en Bos (INBO). Verweerster stelt (met verwijzing naar voorliggende e-mail correspondentie) dat dit stuk niet is opmaakt op vraag van het INBO en dat de heer Sanders vooringenomen is omtrent het project nu zij zelf deel uitmaakte van protestacties en in die hoedanigheid van het terrein is verdreven.

Verweerster erkent dat zij op het terrein grondwatersaneringen gepland heeft, maar stelt dat deze op heden nog niet werden aangevat. Zij benadrukt dat hiermee gepaard gaande ontbossing reeds was uitgevoerd voorafgaand aan de schorsingsbeslissing van 18.10.2024 en stelt deze werken thans geen bijkomende ontbossing vereisen. Waar eiseres meent dat het conformiteitsattest van het bodemsaneringproject nietig zou zijn, stelt verweerster dat dit niet relevant is in het kader van de milieustakingsvordering nu deze niet zou kunnen ingewilligd worden omwille van een ongeldigheid van een vergunning.

Verweerster argumenteert verder dat eiseres de kennelijke dreiging voor milieuschade niet aannemelijk maakt voor wat betreft de niet-vergunningsplichtige werken, noch voor wat betreft de bodemsaneringswerken. Verweerster stelt dat zij deze laatste werken uitvoert overeenkomstig een conform verklaard bodemsaneringsproject, waarbij eiseres niet aantoont dat er een schending is van het Soortenbesluit. Zo zou eiseres onvoldoende aantonen dat er beschermde soorten aanwezig zijn, en evenmin dat de verbodsbepalingen uit dit besluit overtreden zijn. Waar de Raad voor Vergunningsbetwistingen opmerkt dat de vergunning

onvoldoende zou motiveren hoe de aanvraag aan de soortentoets voldoet, impliceert dit volgens verweerster niet dat het Soortenbesluit werd geschonden.

Voorts stelt verweerster dat volgens een recente nota van haar bodemdeskundige, de grondwatersanering strikt noodzakelijk is om een verdere verspreiding van de verontreiniging tegen te gaan en dat dit geen effect zou hebben op de bodem. Diezelfde bodemdeskundige zou ook geen consistente veenlagen van enig belang hebben aangetroffen in het kader van het bodemonderzoek.

Tenslotte argumenteert verweerster dat de milieustakingsvordering een facultatief karakter heeft en dat de rechtbank, bij een gebeurlijke gegrondverklaring, een belangenafweging dient te maken tussen de milieubescherming en de economische belangen. In deze context benadrukt verweerster dat de onmogelijkheid om het terrein te gebruiken haar in ernstige operationele en logistieke problemen brengt.

Art. 1 van de Wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu houdt de juridische grondslag is voor de zgn. milieustakingsvordering. Deze bepaling stelt: "*Onverminderd de bevoegdheid van andere rechtscolleges op basis van andere wetsbepalingen, stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, op verzoek van de procureur des Konings, van een administratieve overheid of van een rechtspersoon die de bescherming van het leefmilieu tot doel heeft, die in zijn statuten het grondgebied heeft omschreven tot waar zijn bedrijvigheid zich uitstrekt en die de voorwaarden voorzien in artikel 17, tweede lid, 1° tot 4°, van het Gerechtelijk Wetboek vervult, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht vallende handeling, die een kennelijke inbreuk is of een ernstige dreiging vormt voor een inbreuk op één of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu.*
Hij kan de staking bevelen van handelingen waarvan de uitvoering reeds is begonnen of maatregelen opleggen ter preventie van de uitvoering ervan of ter voorkoming van schade aan het leefmilieu".

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat tussen partijen geen betwisting wordt gevoerd omtrent de toelaatbaarheid van de vordering uitgaande van eiseres. De rechtbank ziet ook geen redenen waarom eiseres niet zou voldoen aan de vereisten die gesteld worden aan een rechtspersoon die de bescherming van het leefmilieu tot doel heeft.

Vervolgens dient eiseres het bewijs te leveren van een handeling, die een kennelijke inbreuk is, of een ernstige dreiging vormt voor een inbreuk op één of meer wettelijke of reglementaire bepalingen inzake milieu. Een inbreuk bedoeld in art. 1 van de milieustakingswet is 'kennelijk' (of duidelijk, klaarblijkelijk, apert, evident, onmiskenbaar of manifest) wanneer er geen ernstige twijfel is over het bestaan van de inbreuk. Om het bestaan vast te stellen van een kennelijke inbreuk, moet niet alleen nagaan of de inbreuk met voldoende zekerheid vaststaat, maar tevens moeten de gevolgen van die inbreuk op het milieu in aanmerking nemen (Cass. 2 maart 2006, *Arr.Cass.* 2006, 123, conclusie Adv.Gen. G. DEBRULLE). De loutere vaststellingen

in verband met de (on)wettigheid van een vergunning kunnen niet volstaat om een bevel tot staking te gronden (Cass. 14 februari 2002, *Arr.Cass.* 2002, 106).

Eiseres haalt een aantal werken aan waarvan zij meent dat deze schadelijk zijn, meer bepaald: het rijden met zwaar materiaal op het terrein, het graven van poelen op het terrein (en dus het wijzigen van het reliëf), het uitvoeren van grondwatersaneringwerken, het bijeenbrengen van eerder gerooide boomstammen en het verwijderen van de Japanse Duizendknoop. Voor het welslagen van een milieustakingsvordering is het echter niet voldoende dat de aangeklaagde handelingen (potentieel) schadelijk zijn. Deze handelingen moeten een kennelijke inbreuk uitmaken of een ernstige dreiging vormen voor een inbreuk op één of meer wettelijke of reglementaire bepalingen.

Waar eiseres vraagt aan verweerster 'verbod op te leggen tot het uitvoeren van elk werk, beheerswerken of andere niet-vergunningsplichtige werken, dan wel bemaling, dan wel voorbereidend werk, dan wel grondwerken, dan wel kappen van bomen of verwijderen van beplanting, verwijderen van gekapte bomen, dan wel om het even welk ander werk op het projectgebied', moet vooreerst vastgesteld worden dat zij niet aantoont dat verweerster andere werken wenst uit te voeren dan deze die in conclusie concreet omschreven worden of dan deze waar zij -in ondergeschikte orde- een uitzondering voor vraagt. Deze kunnen als volgt beoordeeld worden.

Wat het rijden met zwaar materiaal betreft is niet aangetoond dat dit op de site verboden is. Deze site bevind zich in industriegebied waarbij er geen duidelijke wettelijke of reglementaire bepalingen zijn waarop een inbreuk wordt begaan of dreigt te worden begaan door de aanwezigheid van, en het gebruik van dergelijk materieel op de site. Eiseres klaagt hierbij aan dat er geen gebruik werd gemaakt van rijplaten, doch de milderende maatregelen opgenomen in het project-MER vereisen enkel dat van dergelijke platen gebruik wordt gemaakt in zones waar in de exploitatiefase vegetatieontwikkeling wordt beoogd. Het is hierbij niet bewezen dat dit zwaar materiaal (waarbij de rechtbank niet zal ingaan op het alternatief gebruik van rupsbanden) in die bewuste zones werd gebruikt.

Wat het graven van poelen betreft moet vastgesteld worden dat uit de door eisers voorgelegde stukken 12/1 en 12/2 zou moeten blijken dat deze poel (er liggen slechts stukken voor met betrekking tot één poel) ongeveer 70cm diep is en voor ongeveer 40cm gevuld met water, zodat er sprake is van een grondverzet van méér dan 30m³. De rechtbank meent dat verweerster hier terecht tegen in brengt dat de diepte van de poel(tjes) gemeten moet worden vanaf het oorspronkelijke maaiveld. Uit de door eiseres voorgelegde foto's blijkt duidelijk dat er zich opgeworpen teelaarde rondom de poel bevindt zodat niet zonder meer kan aangenomen worden dat deze dieper zijn dan 50cm ten opzichte van het oorspronkelijke maaiveld en/of dat er meer dan 30m³ grondverzet is gebeurd, zodat deze werken buiten het toepassingsgebied van het Vrijstellingenbesluit zouden vallen. Een kennelijk inbreuk op de bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu, wordt aldus niet afdoende bewezen.

Het uitvoeren van een grondwatersanering gebeurt volgens eiseres zonder geldige vergunning of attest. Verweerster legt evenwel een kennisgeving van het conformiteitsattest voor het gefaseerd bodemsaneringsproject (stukken 2 en 3 verweerster) waaruit enerzijds blijkt dat er verontreiniging is in het grondwater (met dioxaan, 1.1 en 1.2-dichloorethaan, trichlooretheen, dichlooretheen en vinylchloride) en waarbij is bepaald dat bodemsaneringswerken moesten worden aangevat voor 30.06.2023. Het gegeven dat eiseres geen beroep kon aantekenen tegen dit attest maakt dit attest op zich niet nietig, noch levert dit het bewijs van een kennelijk inbreuk op de bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu. Het dient hierbij herhaald dat zelfs indien er sprake zou zijn van een onregelmatige vergunning, deze vaststelling omtrent een gebeurlijke (on)wettigheid van die vergunning niet kan volstaat om een bevel tot staking te gronden (Cass. 14 februari 2002, *Arr.Cass.* 2002, 106).

Het bijeenbrengen van de gerooide bomen is volgens eiseres vergunningsplichtig omdat ook het rooien van bomen onder de toepassing van de omgevingsvergunning valt. De rechtbank deelt deze visie niet. Het is niet bewezen het verwijderen van eerder gerooide bomen onderworpen is aan een vergunning. Een kennelijk inbreuk op de bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu, wordt aldus niet afdoende bewezen.

Omtrent het verwijderen van Japanse Duizendknoop moet eveneens geoordeeld worden dat hiervoor geen vergunning is vereist. Verweerster merkt in deze context terecht op dat deze plant een invasieve exoot is die dient verwijderd te worden. Het verwijderen van deze exoot was overigens opgenomen als milderende maatregel in het project-MER. Vanuit die optiek blijkt niet dat de verwijdering hiervan een kennelijk inbreuk op de bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu, uitmaakt.

Waar eiseres aanklaagt dat er geen bewezen noodzaak is voor de uitvoering van de voornoemde werken voorafgaand aan de beoordeling van haar vordering ten gronde door de Omgevingsvergunning voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, meent dat rechtbank dat eiseres hiermee de zaken omkeert. Verweerster moet niet aantonen waarom zij bepaalde werken op haar terrein uitvoert (waarvan ten andere moet aangenomen worden dat hier deugdelijke redenen voor zijn). Het komt aan eiseres toe om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om dit niet te doen.

Voor zover eiseres zich beroept op een inbreuk op het Soortenbesluit is de argumentatie van eiseres zoals uiteengezet in haar conclusie eerder warrig. Zo wordt er ingegaan op het broedseizoen van bosuilen, merels en blauwe reigers en de bescherming van hamsterburchten, terwijl deze soorten blijkbaar niet eens voorkomen op het terrein. Verder wordt er een uitvoerige discussie gevoerd omtrent de inventarisatie van de aanwezige soorten op het terrein. Waar eiseres meent dat de inventarisatie voorgelegd door verweerster

(uitgevoerd door Arcadis) te beperkt is, legt eiseres een studie voor van INBO (uitgevoerd door Prof. Sander Jacobs van de Ugent), die een ruimer aantal (bedreigde) soorten weerhoudt.

Waar het Soortenbesluit in art. 14 een verbod oplegt in het opzettelijk vernielen, beschadigen of wegnemen van nesten van beschermde vogelsoorten of van voortplantings- of rustplaatsen van andere beschermde diersoorten (waarbij er geen schadedrempel is gesteld tussen een aanvaardbare en onaanvaardbare mate van vernieling of beschadiging) stelt eiseres dat ook gevelde bomen nog holtes vertonen en een plaats kunnen zijn waar nesten worden gemaakt. In het kader van de milieustakingsvordering dient eiseres aldus het bewijs te leveren van de aanwezigheid van beschermde vogelsoorten of van andere beschermde diersoorten met betrekking tot de werken die zij thans aanklaagt en waarvan zij de staking vraagt. Eiseres toont niet aan dat de gekapte bomen als nest-, broed-, rust- of paringsplaats voor enig beschermd dier fungeren. Voor zoveel als nodig wordt dit ook niet aangetoond voor de aanwezige Japanse Duizendknoop.

Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de bewijs-technisch problematische situatie van eiseres waarin zij geen toegang kan/mag nemen tot het terrein, kan zij enkel vaststellen dat het gebruik van de gerooide bomen als nest- of rustplaats ook door eiseres zelf eerder als mogelijkheid wordt aangemerkt dan als realiteit. Een duidelijke inbreuk of dreiging van een inbreuk op het Soortenbesluit is in deze omstandigheden niet bewezen. Tot een analoog oordeel moet worden gekomen voor wat betreft de aanwezigheid van (beschermenswaardige) veenlagen, waarvan eiseres louter stelt dat het gebruik van bepaalde stoffen voor grondwatersanering mogelijks een invloed kunnen hebben op de waardevolle veenlagen.

Uit het loutere feit dat de schorsing van de Omgevingsvergunning door de Raad voor Vergunningsbetwistingen is uitgesproken op grond van de overweging *"dat de maatregelen die in de bestreden beslissing worden opgelegd niet garanderen dat de vernieling of de beschadiging van de rust- of voortplantingsplaatsen van beschermde soorten wordt vermeden of dat de ecologische functionaliteit van de rust- en voortplantingsplaatsen wordt gehandhaafd, zonder dat er sprake is van compenserende maatregelen"*, kan -zoals verweerster terecht stelt- niet zonder meer afgeleid worden dat er ook daadwerkelijk een (dreigende) ernstige schending is van een inbreuk op het Soortenbesluit. Dit moet in het kader van de milieustakingsvordering nochtans aangetoond worden.

Tenslotte, en in aanvulling op het voorgaande, meent de rechtbank dat de thans door eiseres aangeklaagde werken (het rijden met zwaar materiaal op het terrein, het graven van poelen op het terrein (en dus het wijzigen van het reliëf), het uitvoeren van grondwatersaneringwerken het bijeenbrengen van eerder gerooide boomstammen, en het verwijderen van de Japanse Duizendknoop) eerder (zeer) lokale ingrepen zijn (het volledige terrein heeft immers een oppervlakte van 13,44ha). Zodoende moet aangenomen worden, dat -zelfs indien er enige kennelijke inbreuk op de bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu zo

worden bewezen weerhouden, wat niet het geval is- de gevolgen hiervan voor de globale site eerder beperkt zouden zijn, zodat een gebeurlijke inbreuk niet als 'kennelijk' (of duidelijk, klaarblijkelijk, apert, evident, onmiskenbaar of manifest) beoordeeld kan worden.

Zelfs de werken, waarvan eiseres in ondergeschikte orde vraagt dat zij deze alsnog mag uitvoeren (en die dus als voorgenomen werken beschouwd worden) blijken geen kennelijke ernstige inbreuken betreffende de bescherming van het leefmilieu, rekening houdend met hun aard en de zeer lokale uitvoering in het licht van de omvang van de volledige site.

Op grond van de bovenstaande overwegingen meent de rechtbank dat de vordering van eiseres tot het horen opleggen van een verbod tot het uitvoeren van eender welke werk op het terrein van eiseres gekend als 'Wissenhage', ongegrond. Is.

De hoofdvordering van eisers wordt in deze beschikking als ongegrond afgewezen. Gelet op deze uitkomst van het geding is eiseres de in het ongelijk gestelde partij die veroordeeld wordt tot de kosten van het geding, met inbegrip van rechtsplegingsvergoeding die door verweerster correct begroot wordt op 1.883,72 euro.

OM DEZE REDENEN,

BESLIST DE RECHTBANK, op tegenspraak en in kort geding,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk maar ongegrond.

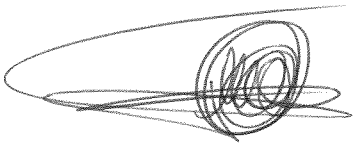
Veroordeelt eiseres tot de kosten van de procedure, aan haar zijde niet te bepalen aangezien deze kosten ten laste van deze partij blijven, en aan de zijde van verweerster bepaald op de rechtsplegingsvergoeding van 1.883,72 euro.

Veroordeelt eiseres tot het rolrecht van 165,00 euro ten aanzien van de Belgische Staat (FOD Financiën).

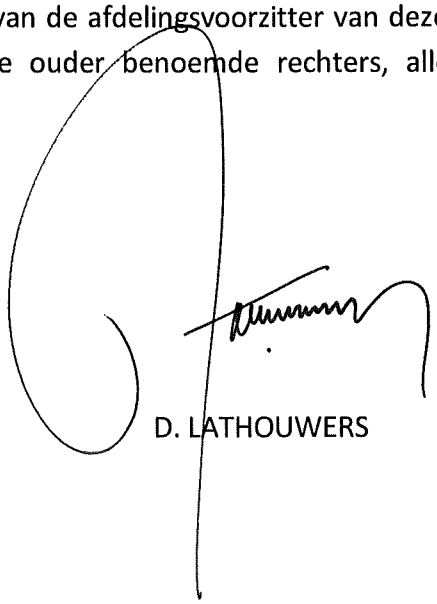
Deze beschikking is van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op **8 april 2025**, waar aanwezig waren:

David LATHOUWERS, rechter, voorzitter van deze kamer, in vervanging van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, van de afdelingsvoorzitter van deze rechtbank, afdeling Gent, van de ondervoorzitters en de ouder benoemde rechters, allen wettelijk verhinderd,
Synthia TEIRLINCK, griffier.

S. TEIRLINCK

D. LATHOUWERS